THE 80ST GENERATION. THE MOMENT OF THE „MONDAY LITERARY CIRCLE"

Iulian BOLDEA[1]

Abstract

The postmodernist canon stands, for a change, a contradictory character. On the one hand, postmodernism is entirely reluctant to any canon, to any intention of canonisation, of unity of the literary, voting for a relativist, multicultural and centrifugal perspective. The Romanian Postmodernism is, therefore, ironic and parodic, quite fanciful and cynic, fairly subjective and unbiased. Reality is, according to IoanGroşan, the only aspect regarded by the post-modern writers. The Romanian Postmodernism reconsiders the theme of authenticity, becoming a mobile and active mirror of reality. On the other hand, there are times when the post-modern writers regard the same works of art, works characterised by diversity and mobility, they explore different discourse types, they casually de-mystify and parodically live their own biographies, exalting the text as a way of living, as a means to live through literature.

Keywords: generation, poetry, Romanian Postmodernism, authenticity

Preliminarii. Postmodernismul românesc

Reprezentanţii postmodernismului românesc aduc cu ei în literatura română un spirit nou, un impuls al insurgenţei provocatoare, dar şi o încercare de redefinire a limbajului poetic, nu ca iluzie incantatorie, ca extaz al muzicalităţii ori ca fascinaţie a evaziunii în ficţionalitate, ci, mai curând, ca o coborâre în infernul cotidian, în banalitatea anonimizantă a prezentului de cea mai pură concretețe. O astfel de poezie a cotidianului, a realului radiografiat în visceralitatea sa nu exclude, însă, deloc exeprimentul formal, recursul la autoreflexivitate şi la formulele metaliteraturii, prin care poezia se întoarce asupra ei, îşi contemplă cu luciditate alcătuirea, propria expresivitate şi propriul demers expresiv. Marile teme sunt, astfel, nu de puține ori, dezavuate, puse sub semnul relativităţii ironice ori parodice, după cum noua viziune asupra discursului liric presupune, din ce în ce mai mult, focalizarea enormă a detaliului, decuparea premeditată a amănuntului revelator, conştiinţa hiperlucidă a fragilităţii şi convenţionalismului mecanismului poetic, dar şi a măştilor, a rolurilor şi funcţiilor pe care şi le asumă, în propria alcătuire textuală, eul liric. În acest sens, de faptul că poeții postmoderni demontează fascinaţia estetică a procedeului, îi „denudează" resorturile artistice, se leagă şi nevoia unui dialog mult mai susţinut şi mai eficient cu receptorii comunicării lirice, cu cititorii, din perspectiva unei viziuni mai verosimile, mai autentice asupra lumii şi asupra propriului text. De aici până la spiritul ludic, la experiment şi la conştiinţa jocului ce prezidează multe creaţii postmoderne, nu este decât un pas, după cum remarcă şi Mircea A. Diaconu: „Un spirit ludic, consecinţă tocmai a maximei seriozităţi, guvernează orice inițiativă. «Dubla

[1]Professor PhD, "Petru Maior" University of Tîrgu Mureș

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

codificare» (Matei Călinescu) înseamnă trimiterea simultană la lume şi la text, la real şi la artificiu. Tocmai de aceea «realismul poeziei tinere» nu răspunde principiului mimesisului, pe care, din această perspectivă, îl contrazice, iar formele faţă de care poezia acţionează mimetic nu sunt altele decât acelea, istoricizate deja şi astfel instituţionalizate, ale literaturii; ruptura este, prin urmare, şi continuitate, chiar dacă atitudinea este parodică şi pare neserioasă. Seriozitatea nu mai e, de altfel, cu putinţă, decât în limitele ludicului (...). Firește că dacă poemul e un «laborator hipertextual», atunci orice convenție asupra purității lirismului e abolită. Miza este, dimpotrivă, a impurităţii genurilor şi a impurităţii poeziei înseşi, expresie a tendinţei spre un sincretism recuperator şi a unei atitudini centrate pe voluptatea formelor şi pe voluptatea estetă a inteligenței".

Modelul poetic postmodernist se alimentează, astfel, cum s-a văzut, dintr-un set de opțiuni estetice hibride, eclectice, care sunt, însă, reunite într-o viziune lirică integratoare, dominată de luciditate, conştiinţa reflexivă şi autoreflexivă, ironie şi parodie, instinct ludic şi conştiinţă a precarităţii propriilor constructe artistice, oscilarea fertilă între prozaismul cotidian şi structurile textului, supuse unui examen cvasiclinic. Mircea Cărtărescu oferă, chiar, definiția unui poem postmodern: „Astfel, poemul-standard optzecist tinde să fie lung, narativ, aglutinant, cu o oralitate bine marcată prin efecte retorice speciale, agresiv (trăsături specifice generaţiei Beat), dar si ironic şi autoironic, imaginativ pînă la onirism, ludic, dovedind o dexteritate prozodică si lexicală ieşită din comun (tradiția românească nemodernistă), în fine impregnat de aluzii culturale savante inserate prin procedee metatextuale şi de autoreferențialitate. Acest ultim grup de trăsături, pronunţat postmoderne, merg uneori pînă foarte departe, ajungînd în cazul unor autori lao adevărată sincronie stilistică, avînd la bază reciclarea stilurilor istoricizate ale poeziei româneşti şi folosirea lor simultană, cu distanţă ironică bine marcată, dar şi cu o anumită tandreţe". Vocaţia autenticităţii, de la exigenţele căreia porneşte demersul artistic postmodern se fundamentează, aşadar, pe un spirit critic de o luciditate extremă, pe exerciţiul relativizant al ironiei, pe jocul intertextual şi metatextual, dar, în egală măsură, şi pe imersiunea în bolgiile cotidianităţii, din care rezultă o expresivitate cu totul nouă, de surprinzătoare pregnanţă.

În luna martie 2017 se împlinesc patruzeci de ani de la prima reuniune a Cenaclului de Luni, cea mai importantă manifestare de grup a literaturii române postbelice. E un prilej de a rememora importanţa, semnificaţiile estetice şi relevanţa poeticii optzeciste, plasând manifestările Cenaclului de Luni în contextul literaturii postmoderne româneşti. Primele dezbateri, controverse şi articole despre postmodernism se manifestă înainte de anul 1980. Mircea Martin schiţează, în 1979, un „portret de grup" al noilor poeți, circumscriind mărcile distinctive ale noii generaţii lirice: „Reprezentativă mi s-a părut însă atitudinea lor faţă de poezie, poezie pe care face impresia că vor să o cucerească fugind de ea; îndepărtându-se, altfel spus, de ceea ce s-a făcut până la ei, de ceea ce au făcut cei care s-au afirmat înaintea lor". Criticul constată astfel, o netă voinţă de individualizare, dar şi un efort de de-liricizare a poeziei, de stimulare a prozaismului, practica unei „poetici a cotidianului" fiind tot mai frecvent utilizată, împreună cu o „retorică" a dezinhibării şi a

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

desolemnizării limbajului.Criticul Ion Pop sugerează, în articolul *Noua poezie nouă*,filiațiile, corespondențele, convergențeledintre poezia optzecistă şi avangardismul românesc, prin propensiunea spre farsă, bufonerie, spirit insurgent, fragmentarismşi aleatoriu, dar şi cu predilecţia pentru înregistrarea fluxuluiincontinent de imagini, senzaţii şi forme al concretului: „Lirismul lor e tulbure-aluvionar, dinamizat de energii obscure, greu de canalizat, antrenând cu sine mari suprafeți «prozaice», ca în virtutea unor impulsuri ce caută înainte de orice altceva un impact cât mai profund cu «viața imediată»". Tot Ion Pop remarcă, de asemenea, „conjugarea, la mulți dintre tinerii poeți, a rafinamentului construcției textuale, a discursului ce se autodemască ironic în calitatea sa de convenție, cu tendința «transcrierii» evenimentului cotidian, a realizării acestui contact mai direct, mai puțin «poetic» cu realul".

O altă abordare teoretizantă a poeziei optzecistese regăseşte în articolul lui Nicolae Manolescu *Cei mai tineri scriitori*, în care este subliniată atracţia spre real, implicarea, depoetizarea, refuzul evaziunii şi revelaţiile cotidianităţii, ca elemente specifice noii orientări lirice: „O a doua trăsătură a literaturii acestor tineri este refuzul foarte net al oricărui evazionism. Ei scriu (sau vor să scrie) despre ceea ce trăiesc mai mult sau mai puţin nemijlocit (...). Poezia tinerilor e impregnată de viața din jurul lor şi e o poezie cu ochii deschişi, atentă, lucidă, adesea critică".

Postmodernismul românescse relevă, în poezie, cel puţin, ca o orientare literară cu trăsături eclectice, provenind din influenţe şi ecouri diverse, dar mai ales din asumarea premeditată a unei poetici în mod programatic mobile şi autentice, disponibile la nou, la experiment, la spiritul ludic, fantezist şi ironic. De altfel, ironia este o figură privilegiată, un procedeu ce singularizează postmodernismul românesc, fapt remarcat şi de Radu G. Ţeposu: „Poezia postmodernă, de care a vorbit, printre primii la noi, dacă nu cel dintâi, Alexandru Muşina, îşi recuperează omogenitatea nu în planul iluziei, ci în acela al conştiinţei creatoare. Liantul său e, cum am zis, ironia. Unii au văzut în aceasta o probă a neseriozităţii, o persiflare a adevăratelor valori. Însă rolul ironiei în poezie seamănă cu cel al unui duş rece. Nu mai scormonesc acum definiţia ei, însă atitudinea ironică, departe de a fi o bagatelă, dizolvă orice transcendenţă, sugerând o situare mai exactă a poetului, fie în raport cu textul, fie în raport cu realitatea pe care o tatonează (...). Desubstanţializarea lumii fiind una din trăsăturile viziunii postmoderne, efortul acestei literaturi se îndreaptă spre omogenizarea prin cumul, prin aglomerare, prin suprapunere. Retorica, practica textuală egalizează totul şi nu întâmplător imaginea de panoptic e foarte des întâlnită. Fragmentele de real capătă sens doar în procesul descrierii (povestirii), singurul mod, de altfel, de a sugera o nouă ontologie".Cultivarea, cu premeditare, a unei lucidităţi casante, ironice, alături de spiritul livresc şi de instinctul parodic sunt mărcile specifice ale acestei poezii ce susţine, totuşi, primatul realului, al cotidianului, în dauna oricărei idealizări, proclamă starea lirică drept stare de urgenţă a fiinţei, o stare de criză perpetuă a unui eu liric ultragiat de manifestările precare ale unui real de o concretitudine violentă, agresivă.

Cei mai importanţi reprezentanţi ai postmodernismului poetic românesc au mizat pe formule lirice diverse, conturând, în registre stilistice de o deconcertantă varietate,

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

universuri poetice convergente, totuşi, mai ales din perspectiva prezenţei tutelare a unei conştiinţe artistice de maximă luciditate. Radu G. Ţeposu, în *Istoria tragică şi grotescă a întunecatului deceniu literar nouă* realizează şi o tipologie, o clasificare ordonatoare a vocilor postmodernismului poetic românesc, relativă, desigur, ca orice taxinomie, dar, pe de altă parte, utilă prin prisma sistematizării unor forme, formule inedite sau din perspectiva unei sintaxe a imaginarului poetic. Criticul distinge, astfel, *cotidianul prozaic şi bufon* (Mircea Cărtărescu, Traian T. Coşovei, Liviu Ioan Stoiciu, Florin Iaru, Alexandru Muşina), *gnomicii şi esotericii, manieriştii* (Nichita Danilov, Ion Bogdan Lefter, Mariana Codruţ), *fantezismul abstract şi ermetic* (Ion Stratan, Matei Vişniec, Aurel Pantea), *criza interiorizării, patosul sarcastic* (Ion Mureşan, Mariana Marin, Marta Petreu), *criticismul teatral şi histrionic*, *comedia literaturii* (Petru Romoşan, Daniel Corbu, Mircea Petean), *sentimentalii rafinaţi* (Romulus Bucur, Aurel Dumitraşcu, Dumitru Chioaru). Reprezentanţii postmodernismului românesc furnizează literaturii române un spirit nou, un impuls al insurgenţei provocatoare, dar şi o redefinire a limbajului poetic, nu ca sursă de iluzie incantatorie, ca extaz muzicalsau ca fascinaţie a evaziunii în ficţionalitate, ci, mai degrabă, ca o coborâre în infernul cotidianului, ca imersiune în banalitatea anonimizantă a prezentului de cea mai pură şi stridentă concretețe. Desigur,poezia cotidianului, a realului visceralizat nu excludeexperimentul formal, autoreflexivitatea,recursul la metodele şi formulele metaliteraturii, prin care poezia se oglindeşte pe sine, în chiar tectonica propriei sale expresivităţi.Marile teme suntdezavuate sau relativizate, prin insertul ironic ori parodic, iar viziunea lirică recurge frecvent la focalizarea enormă a detaliului, la decuparea unor secţiuni revelatoare din real, punând în scenă conştiinţa hiperlucidă a fragilităţii şi convenţionalismului mecanismului poetic, dar şi o poetică a măştilor, a rolurilor şi funcţiilor pe care şi le asumă, în propria alcătuire textuală, eul liric.

Cenaclul de Luni – poezia ca stare de spirit

Fenomen cultural de incontestabilă importanţă în contextul literaturii române contemporane, Cenaclul de Luni şi-a desfăşurat activitatea între anii 1977 şi 1983, în Bucureşti. Rezultat al unei iniţiative a lui Radu Călin Cristea, alături de Călin Vlasie şi alţi studenţi la acea vreme, condus de Nicolae Manolescu, cu o primă şedinţă ce a avut loc în 3 martie 1977, o zi înainte de cutremurul ce a devastat Bucureştiul, *Cenaclul de Luni* a fost o lecţie de libertate creatoare şi o formă de stimulare a talentului („Funcţia Cenaclului de Luni a fost de a ne biciui pe fiecare şi de a scoate ce era mai bun în noi”, scrie Alexandru Muşina). Desigur, istoria, fizionomia şi evoluţia acestei grupări trebuie să fie inserate în cadrul referenţial mai amplu al generaţiei ’80, după cum unele racorduri – necesare, inevitabile – trebuie întreprinse cu ambianţa literară a epocii, cu revistele literare studenţeşti care au reflectat, în paginile lor, activitatea Cenaclului de Luni, publicând, totodată, poezii, eseuri, articole ale membrilor săi (*Convingeri comuniste, Amfiteatru, Viaţa Studenţească* - Bucureşti, *Echinox* – Cluj, *Opinia studenţească, Dialog* – Iaşi, *Forum studenţesc* – Timişoara).De asemenea, o imagine dihotomică e cea care transpare din studiul unor publicaţii divergente ca opţiuni estetice şi etice, ca *România literară* şi *Săptămâna*. În timp ce

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

în *România literară* membrii *Cenaclului de Luni* aveau parte de o receptare pozitivă şi chiar elogioasă, în publicaţia patronată de Eugen Barbu reacţiile erau negative, manifestându-se o crasă lipsă de înţelegere faţă de noul fenomen poetic optzecist.

Mircea Cărtărescu devine, destul de repede, unul dintre cei mai reprezentativi poeţi ai Cenaclului de Luni şi ai generaţiei sale. Într-un text publicat în cadrul anchetei echinoxiste *Dreptul la timp*, Cărtărescu defineşte tectonica, starea şi relieful poemului în care se conjugă substanţa şi spiritul, într-un spectacol vast şi cuprinzător al inteligenţei, ironiei şi jubilaţiei senzoriale: „Fiecare poem tinde să devină o lume în care se întâmplă cât mai multe, în care se scot cât mai multe efecte speciale, în care se trec în revistă cât mai multe istorii. În poem se concentrează, într-o fabuloasă opulenţă, cât mai multă substanţă şi cât mai mult spirit". Într-un interviu acordat revistei*Vatra*, Mircea Cărtărescu relatează povestea Cenaclului de Luni, a prietenilor şi prieteniilor de acolo, a atmosferei de emulaţie şi a climatului de exigenţă estetică în care se derulau şedinţele grupării lunediste:„Fiind în armată, primeam scrisori de la un coleg care intrase deja la Litere, şi aşa am aflat că existau acolo două cenacluri, «Junimea», condus de Ovid S. Crohmălniceanu, şi «Cenaclul de luni» al lui Nicolae Manolescu. Când am devenit şi eu student, anul următor (după ce, în vara lui 1976, am scris *Căderea*, primul meu poem adevărat), am mers întâi la «Junimea». Abia din anul al doilea am ajuns şi la Manolescu. Eram deja într-un fel de război cu poeţii din facultate, mai ales cu Coşovei şi Iaru, fiindcă eu scriam cu totul altfel de poezie pe-atunci. Ne atacam şi ne ironizam reciproc. Ceva mai târziu am început să scriu şi eu ca ei, căci spiritul ludic şi ironic al poeziei din Cenaclul de luni era foarte molipsitor, şi-am devenit prieteni foarte buni. Cred că am citit apoi de zeci de ori la Cenaclul de luni, devenisem stâlp al cenaclului. Am fost extrem de apropiat de Traian, care mi-a fost cel mai bun prieten în facultate, de Mariana Marin, colegă de an cu mine, şi de Tudor Jebeleanu. M-am înţeles foarte bine cu Iaru, cu Bogdan Lefter, Ghiu, Romulus Bucur, Matei Vişniec şi Magda Cârneci. Am avut însă o mulţime de neînţelegeri cu Stratan şi mai ales cu Muşina, oameni mai dificili, dar pot spune că i-am iubit şi pe ei ca pe toţi ceilalţi. Poeţii de luni erau extrem de uniţi, era o emulaţie extraordinară între ei şi o admiraţie pe măsură. Anii 80 au fost cei mai mizerabili pe care i-am trăit, dar noi trăiam în poezie în asemenea măsură încât, când epoca a trecut, eu, cel puţin, am refuzat să mai scriu versuri. Cu timpul, am ajuns să-i cunoaştem şi pe cei din provincie, aşa că Ion Mureşan sau Stoiciu ne-au devenit apropiaţi, mai târziu i-am cunoscut şi pe poeţii germani de la noi, care-au emigrat apoi cu toţii. M-am simţit foarte bine în climatul generaţiei 80, dar ea a durat doar cât tinereţea noastră. După ce-am trecut de 30 de ani, mi-a devenit limpede că optzecismul trebuia depăşit. Din anii 90, fiecare dintre noi a mers mai departe pe cont propriu".

Alexandru Muşina, unul dintre cei mai fervenţi promotori ai cenaclului, teoretician subtil al fenomenului poetic modern şi postmodern, subliniază rolul lui Nicolae Manolescu în orientarea membrilor cenaclului, în conducerea discuţiilor critice şi în formularea unor viziuni lirice: „Poezia pe care o făceam, pe care ne-o doream era nouă, şi pentru el (Nicolae Manolescu, n.m. I.B.) nici nu ştiu dacă, atunci, chiar o gusta pînă la capăt… Altele au fost meritele sale. Şi nu mici: 1. ne-a ţinut spatele, a făcut posibil ca

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

cenaclul să existe; 2. a creat o atmosferă ideală, de mare libertate (la un moment dat, Coşovei şi subsemnatul am adus mitraliere de jucărie şi, în loc de comentarii, trăgeam în cei ale căror lecturi nu ne plăceau), dar şi de rigoare…; 3. era un extraordinar comentator pe text (întocmai lui Lovinescu, înclina cel mai adesea în direcţia dominantă în comentariile anterioare, chiar dacă greşită, dar analizele sal erau strălucitoare)… Însă nu Manolescu a făcut cenaclul, nu el ne-a învăţat să scriem. Şi cu atît mai puţin criticii din cenaclu… Miza noastră era poezia, un altfel de poezie."). O formă importantă de promovare a cenaclului a fost şi publicarea poeziilor unor membri ai grupării în *România literară*, nr. 20/ 18 mai 1978, în care apare o selecţie de doisprezece autori: Elena Ştefoi, Florin Iaru, Viorel Padina, Matei Vişniec, Alexandru Muşina, Traian T. Coşovei, Radu Călin Cristea, Romulus Bucur, Mircea Cărtărescu, Călin Vlasie, Domniţa Petri, Ion Stratan. E interesant, însă, modul în care Bogdan Ghiu priveşte, din interior, istoria şi repercusiunile est-etice ale Cenaclului de Luni, subliniind actualitatea şi performanţele expresive (textualiste) ale fenomenului, prin practicile discursive promovate, prin vocaţia ludică, dar şi prin gustul libertăţii de creaţie, de gândire şi de rostire: „Prin literatura practicată ca unică etică socială, prin literatura privită implicit ca unic spaţiu de libertate responsabilă, dialogală, Cenaclul de Luni este, azi, mai actual - adică mai urgent actualizabil - ca niciodată. Mesajul său, umanist tocmai pentru că non-politic şi ne-filosofic - literatura, în sens extins, ca poziţie etică care nu goleşte instrumental cuvintele, ci «se joacă» cu consistenţa lor plastică, potenţînd-o -, a reinventat non-opoziţional şi a-craticdemocraţia într-un context suprem non-democratic. Şi chiar într-o democraţie formală, precum cea în care trăim, resursele democraţiei rămînînd «literare», «estetice», «poetice»: expresivitatea ireductibilă, pe care nicio reprezentare, estetică sau politică, n-o poate epuiza, a fiinţării-împreună, a coexistenţei dialogale, prin limbaj, ca limbaj. În societate, numai limbajul şi «practicile discursive» sînt substanţiale, tocmai de aceea fiind instrumentalizate şi reificabile".

Cenaclul de Luni nu era, însă un cenaclu exclusiv al poeţilor bucureşteni, pentru că acolo au citit şi poeţi importanţi din provincie, care apoi şi-au redefinit fizionomia estetică. Două nume se impun cu deosebire: Ion Mureşan şi Liviu Ioan Stoiciu. De asemenea, în 1981, în urma unei invitaţii a lui Traian T. Coşovei, citesc în Cenaclul de Luni şi trei ieşeni (Liviu Antonesei, Nichita Danilov şi Lucian Vasiliu). Demnă de interes este, în acelaşi timp, deschiderea *Cenaclului de Luni* faţă de tinerii autori, adolescenţi, în curs de formare Simona Popescu, Caius Dobrescu, Marius Oprea şi Andrei Bodiu, care au citit la cenaclu,au fost susţinuţi şi apreciaţi. De altfel, într-un interviu, Andrei Bodiu evocă atmosfera cenaclului, figurile remarcate acolo, ambianţa de ansamblu şi de detaliu: „Recent, Nicolae Manolescu şi-a reamintit venirea noastră în Cenaclul de Luni. Trebuie că a fost ceva cu totul special dacă, după atîta vreme, domnia sa îşi aminteşte foarte bine «desantul» nostru acolo. Cît despre cine n-a fost prima dată... N-am fost toţi patru? Îmi amintesc că Oprea a citit *Sala de aşteptare*, pe care în stilu-i caracteristic o bătuse de cîteva ori la micuţa sa maşină FlyingFish, Dobrescu a citit un poem pe două voci cu Oprea, lectură care, ţin minte, l-a entuziasmat pe Florin Iaru şi eu am citit vreo zece poeme

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)

scurte, din care îmi amintesc că lui Manolescu i-a plăcut *Vagabondaj*. Înseamnă că Simona a lipsit. Nu sînt însă sigur. Au trecut nouăsprezece ani de atunci. Cert e că a doua oară cînd am citit, Simona a avut un succes extraordinar. Îmi amintesc că atunci am citit mai mulţi, inclusiv Daniel Pişcu şi încă cineva, pe care, iarăşi, cu toată bunăvoinţa, nu mi-l amintesc. Atmosfera de la Cenaclul de Luni era senzaţională. La a doua participare cred că erau în jur de o sută de oameni. Privind în urmă, nu pot să nu observ că Cenaclul nu mai era doar cenaclu, ci devenise, pe un model propriu istoriei noastre, o formă alternativă la dictatura tot mai dementă a lui Ceauşescu. Practic, nici eu, nici ceilalţi nu am fost membri ai Cenaclului de Luni. Muşina a fost, Cărtărescu, Iaru, Bogdan Lefter, Bucur, Magda Cârneci, Mariana Marin, Traian T. Coşovei, Vlasie...ei au fost membri ai cenaclului. Noi am avut şansa imensă ca, fiind cu zece ani mai tineri decît ei, să citim acolo. Mie, cel puţin, lectura în cenaclu mi-a dat o mare încredere în mine. Citisem doar în faţa unor poeţi excelenţi, excelenţi cititori de poezie".Cenaclul de Luni, nucleu al generației optzeciste, a reprezentat în literatura română postbelică, cea mai importantă grupare postmodernă, prin viziune, scriitură şi atitudine, coagulate în jurul unor proiecte şi aspiraţii comune, conduse cu pricepere şi tact de mentorul grupării, Nicolae Manolescu. Cenaclul de Luni este cenaclul unei generaţii poetice şi, totodată, al unei stări de spirit în care se întâlnesc, într-o mixtură indisociabilă, ironia, fervoarea, ludicul, energia demistificantă şi reveria livrescului, atracţia către cotidian şi revelaţiile autoreflexivităţii. Desigur, scriitorii de la Cenaclul de Luni se încadrează în ambianţa şi poetica postmodernismului românesc, o orientare literară cu trăsături eclectice, descentrate,în teoria şi practica scrisului, cu tectonică eterogenă, ce provine din influenţe şi ecouri diverse, din asumarea unor structuri poeticeîn mod sistematic şi premeditat mobile, disponibile la nou, la experiment, la spiritul ludic şi ironic.

Bibliografie critică selectivă

Iulian Boldea, *Poeţi români postmoderni*, Editura Ardealul, Tîrgu Mureş, 2006; Mircea Cărtărescu, *Postmodernismul românesc*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1999; Mircea A. Diaconu, *Poezia postmodernă*, Editura Aula, Braşov, 2002; Dumitru Augustin Doman, *Generaţia 80 văzută din interior*, Editura Tracus Arte, Bucureşti, 2010; Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2008; Ion Bogdan Lefter, *Flashback 1985: Începuturile „noii poezii"*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2005; Alexandru Muşina, *Sinapse*, Editura Aula, Braşov, 2001; Daniel Puia-Dumitrescu, *O istorie a Cenaclului de* Luni, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 2015; Radu G. Ţeposu, *Istoria tragică şi grotescă a întunecatului deceniu literar nouă*, Editura Cartea Românească, 2006; Mihail Vakulovski, *Portret de grup cu Generaţia 80 - Poezia*, Editura Tracus Arte, Bucureşti, 2011.

BDD-A27263 © 2017 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:02:23 UTC)